

Vəz etdiyini inandı, sən amma inanmadın!
Ya lələcəb, məgər yorulub bir usanmadın?!

Yatdıqca xəbi-qəflət ilə millətin sənini,
Vəqf oldu layla söyləməyə xidmətin sənini,
Hər gün genəldi daireyi-hörmətin sənini,
El uğradıqca fəqrə, şişib sərvətin sənini,
Millət arıqladıqca kökəldi ətin sənini!
Rüşvət həramdır, dedin, aldın, utanmadın!
Mali-yetimə - od – deyə uddun da, yanmadın!

Qəssabxanəni bizə darülamən dedin,
Doğru libasına bürünüb, min yalan dedin,
Olduqsa müştəbih: "Qələt etmə, inan!" – dedin,
Kim yaxşı söylədisə, ona min yaman dedin,
Qeyzə gəlib bərəldi gözü, lantaran dedin;
Bir vəqt olar tanırsən, sənə hər kimsə qanmadın!
Bu məhz bir söz idi – həqiqətədi sanmadın!

Fəssad olub da milləti daim damarladın,
Hər kəs əlindəkin yerə atdı, qamarladın,
Ciyfə dedikcə mali-cəhanı toparladın,
Fani dedikcə mülkə, - imarət hamarladın,
Sərrişteyi-mədaxili möhkəm yumarladın,
Rüşvət həramdır, dedin, aldın, utanmadın!
Vəz etdiyini inandı, sən amma inanmadın!

Qövli-sərih ikən, əcəba, "mən kəfər" sözü,
Etməkdəsən bəhaneyi-təkfir hər sözü,
Zənnim budur ki, ortada gər olsa zər sözü,
Hərgiz danışmasan belə alçaq, hədəv sözü,
Vicdanə, abruyə, həyayə dəyər sözü,
Bir vəqt olar tanırsən, sənə hər kimsə qanmadın!
Ya lələcəb, məgər yorulub bir usanmadın?!

Cildi-qənəmdə oldun, əcəb gürge-canşikar,
Nəfsin susub, yorulmayaraq oldu töməxar,
Hiylən duyuldu şimdi, sənə olmaz etibar,
Əsrari-müxtəfilərin olduqca aşikar –
Qalsın deyə səhayifi-dəftərdə yadigar –
Bir vəqt olar tanırsən, sənə hər kimsə qanmadın!
Ya lələcəb, məgər yorulub bir usanmadın?!

